

DE GEBODEN

Derde gebod der Kerk : Blecht ten minste eens's jaars uw zonden.

Vierde gebod der Kerk : En rond Paschen nut Ons Heer.

1. Het derde gebod der Kerk gebiedt aan de geloovigen ten minste eenmaal in het jaar hunne zonden te biechten.

2. Het is doodzonde een heel jaar te laten voorbijgaan zonder te biechten, omdat men derwijze aan de Kerk in een ernstige zaak ongehoorzaam is.

3. Die een slechte biecht spreekt, voldoet niet aan de wet der jaarlijksche biecht, omdat Christus en de Kerk ons niet alleen gebieden te biechten, doch ook en bijzonderlijk een goede biecht te spreken.

4. Het is de wensch der Kerk dat de geloovigen in den Paaschtijd biechten, om zich aldus tot de Paaschcommunie voor te bereiden.

5. De verplichting van éens in het jaar te biechten begint, als men tot de jaren van verstand gekomen is.

6. Het vierde gebod der Kerk gebiedt aan ieder, die tot de jaren van verstand gekomen is, ten minste eens's jaars te communiceeren in den Paaschtijd.

7. Een ieder moet de Paaschcommunie ontvangen in zijne Parochie-Kerk.

8. Het is doodzonde in den Paaschtijd niet te communiceeren, omdat men aldus aan God in een gewichtige zaak ongehoorzaam is, Gods grootste weldaad veracht en den naaste ergert.

9. Als de Kerk gebiedt *ten minste eenmaal in het jaar* te biechten en te communiceeren, dat beteekent dat zij vurig verlangt dat wij dikwijls die godvruchtige oefeningen verrichten.

10. De Kerk verlangt dat, wijl het moeilijk is christelijk te leven, indien men slechts eens's jaars biecht en communiceert. Deswege raadt zij ons aan dagelijks het Brood der Engelen te nutten.

Uitleg der plaat.

11. *Boven, rechts*, zien wij eene reeks feestdagen, waarop de Kerk wenscht dat wij biechten en communiceeren. Die feestdagen zijn : Sinksen, h. Drievuldigheidsdag, h. Sacramentsdag, h. h. Petrus en Paulus, O.-L.-V. Hemelvaart, O.-L.-V. Geboorte, feestdag van den h. Rozenkrans, Allerzielendag, Allerheiligen, O.-L.-V. Onbevleete Ontvangenis, Kerstmis, Driekoningendag en de Opdracht van Maria.

12. *Links*, ziet men de *Poort van de Vasten*, welke de Kerk den goeden Christenen opent, om hen door het gebed en de boetvaardigheid tot de biecht en de Paaschcommunie voor te bereiden. Al de Christenen luisteren niet naar de stem der Kerk : een

groot getal verzuimt de godsdienstige plichten, en verkiest de wereldsche vermaken.

13. *In het midden* der plaat is eene danszaal, waarin zich begeven die hunne wulpsche vermaken boven de zaligheid hunner ziel stellen.

14. *Boven de Poort der Vasten* staat een biechtstoel waarin de geloovigen, biechtende, de vergiffenis hunner zonden ontvangen, den vrede der ziel en de vriendschap Gods terugkrijgen. Van op het Kruis, dat zich boven den biechtstoel verheft, past hun Christus de verdiensten van zijn bloed en van zijnen dood toe. *Aan de rechterzijde* des biechtstoels, ziet men de Christenen die hunnen Paaschplicht nakomen, en, met de Communie, het pand van het eeuwig leven ontvangen. Derhalve ook ziet men hen zich, na de Communie, naar Jezus ten hemel klimmende begeven, als om bezit te nemen van het geluk dat hij hun beloofde, zeggende : « Die mijn vleesch nut en mijn bloed drinkt heeft het eeuwig leven. »

15. *Onder, rechts*, zien wij Israëlieten rond eene tafel gezeten om het Paaschlam te eten. Boven hen, snelt een Engel met een schitterend zwaard vooruit, om den eerstgeborenen der Egyptenaren den doodelyken slag toe te brengen. Gelijk de Israëlieten die hunne deuren met het bloed des Paaschlams merkten en zijn vleesch nuttigden, door den verdelgenden Engel gespaard werden, zoo ook zullen de christenen die hunne zielen door de Biecht zuiveren en het Vleesch van Christus nutten, den eeuwige dood der hel ontgaan.

16. Men heeft altijd in de Kerk gebiecht, zelfs ten tijde der Apostelen. *Links*, zien wij christenen die beurtelings tot den h. Paulus naderen om hunne biecht te spreken. Dat viel dan ook voor te Ephesus, toen verscheidene, aan de preek van Paulus geloof hechtende, hem hunne zonden kwamen belijden.

17. Jezus is de bron der goddelijke genade, die het bovennatuurlijk leven is der ziel. Een onuitputtelijke bron, waarheen de dorstende ziel zich steeds wenden kan om er lavenis te vinden. Eene bron die het vuur aller hartstochten bluscht. Jezus verlangde oneindig naar het heil der menschen, deswege vergat hij honger en dorst, als hij de dorstende lavenis brengen kon. Hij onderrichtte dan ook met groote liefde de Samaritaansche vrouw in de geheimen van Gods Rijk, en schonk den Samaritanen overvloedig zijne genade.

Wenden wij ons ook vaak tot hem. Laven wij ons ook aan het levend water der Goddelijke genaden, die hij ons in zijne h. Sacramenten zoo mild schenkt, tot onze reiniging en heiliging hier beneden en tot onze eeuwige zaligheid.